

É L J Ü K a z I G É T !

ÉLETIGE: d e c e m b e r hóban : (Iz. 26,2.):

„Nyissátok ki a kapukat! Hadd vonuljon be az igaz nemzet, amely mindvégig hűséges..”

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban! Az élet egy lelki erőpróba, egy szorítóban megvívott mérkőzés, ahol emberi minőségünk megmérettetik. Ha a Krisztusi minőség fokát elérjük, akkor a „hűséges nép”-hez soroltatunk be. A mi Mesterünk és „edzőnk” felszólított minket arra, hogy kövessük őt. Az Ő győzelmi mezébe öltözködünk bele, az ő harci taktikáját követjük. Mert „nem nagyobb a tanítvány mesterénél, sem a szolga uránál. Legyen elég a tanítványnak, ha olyan, mint mestere.” (Mt. 10, 24-25). Itt a nagyság nem emberi mértékkel értendő. Nagyon is mélyen el van rejtve a krisztusi nagyság. Csak a Nagy Kinyilvánulás napján fog láthatóvá válni, tehát mindaddig: Elrejtett nagyságról van szó! A kihívás a világ szellemétől ugyanakkor nyomasztó és provokatív. Azt követeli, hogy ösztönös és csalárd módon éljük meg az élet-helyzeteket. A lelkiismeretes, hűséges, jóindulatú, áldozatkész életviteltől el akar idegeníteni, nyílt és nyitott szívünk lelki kapuját be akarja zárni Isten és az emberek előtt. De mindig marad egy hűséges nép, egy parányi hányad, akiknek szívébe be tud vonulni Ő, „a dicsőség királya”, aki Győztes a harcban. A 24. zsoltár ünnepi fesztivál hangján írja le a hűséges nép bevonulását a szent Városba: „Ez lesz a sorsa a népnek, amely őt keresi, amely a te arcodat keresi. Jákob Istene. Emeljétek föl fejeteket, kapuk, ősi kapuszárnyak, táruljatok, hadd vonuljon be a dicsőség királya! Ki a dicsőség királya? Az Úr, a hatalmas és erős. Az Úr, a harcban verhetetlen.” (24, 6-8). Isten tükörképére, azaz képmására teremtette az embert, s ha ez tiszta tükörként megmarad, akkor olyan lesz az „adjon Isten”, mint a fogadj Isten”. Ha az ember szívkapuja kinyílik és befogadja életébe a dicsőség Urát, akkor a Dicsőség Ura is megvasatja az eget - képletesen szólva - kitarja annak kapuit és befogadja örök hajlékába a hűséges népet. A nyitott kapukkal pedig együtt járnak a nyitott karok. Ezek ölelő karok: Ha én, az ember, átölelem Istent, s mindazt, aki vagy ami Hozzá tartozik; akkor Ő is átölel engem, s így megismerem majd Isten szeretetét. Így fogadom be életembe, hogy már ne önmagamban és önmagamnak éljek, hanem neki és benne, aki értem meghalt és feltámadt. A Szentlélek sugallatára Pál apostol gyönyörűen írja: „Mert Krisztus szeretete ösztönöz minket, hiszen arra a meggyőződésre jutottunk, hogy ha egy mindenkiért meghalt, akkor mindenki meghalt. És ő azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.” (II.Kor. 5,15.)

Téma - _____: **Kitárt kapuk, kitárt karok Isten részéről, mint isteni közlés, kitarulkozás és kinyilatkoztatás; másrészt emberi részről ugyanennek pandanja az elfogadásban.** Isten szeretete irántunk az Ő önfeltárukozásában nyilatkozik meg legekleatásabb módon. Isten, mint a Szeretet Koncentrátuma feltárja belső életét előttünk, közli, velünk kapcsolatos, irgalmas tervét, s biztosít atyai jóindulatáról. S amit gondol, és kimond, azt mindjárt meg is teszi: Nála egy a gondolat, a szó és a tett. Isten, mint Atya, Krisztusban, Fiában és az Ő köztünk való megjelenésében valósította meg mindezt. A nép szava, mintegy Isten szava -ott, a naimi ifjú feltámasztásakor ekképpen adott ennek hangot: „Nagy prófétánk támadt”, és: „Meglátogatta népét az Isten.” (Lk. 7,16). Hozzánk lehajló szeretete Isten együttérzését igazolja és megnyugtatja szívünk idegenkedését: „Főpapunk ugyanis nem olyan, hogy ne tudna együtt érezni gyöngeségeinkkel....” (Zsid. 4,15.) Ezért indul el az Égi Pásztor, s lesz egy Barány a bárányok között, de amint később kiderül: A farkasok között. Igaz, Ő mondotta: Óvakodjatok a báránybőrbe bujtatott farkasoktól (Mt. 7,15) - Ő ezt jól tudta - mégsem óvakodott. Úgy is járt, ahogy ez könnyen előre látható is volt! Hisz’ minden ember farkassá vált:Homo homini lupus – az ember embernek farkasa. Jézus mégis bevonul, a zord fogadtatás ellenére is, az emberek szívébe. A legnehezebb hivatást választotta: A szívek megnyitásának művészetét. Könnyebb a mennyek kapuit megnyitni, mint az emberek retesszel, láncokkal, barikádokkal bezárt szívét. Nem értem, akár hová is tegyenek, hogy miért olyan lehetetlen a Legfőbb Jó előtt megnyitni, s azt befogadni? Nem értem, hogy mióta szokás megölni a Jótevőnket, aki igaz és segítő kézzel

közeledik hozzánk? Asszisi Szt.Ferenc szinte sírva fakadva ismételte fél éjszakákon át: Nem szeretik a Szeretetet, nem szeretik a Szeretetet!! Aki befogadja az Örök Jóságot, az maga is jóvá válik. Jóvá, igazzá és áldottá! Nem véletlen, hogy az Örök Jóság is majd befogadja majd mindazokat, akikben Isten majd önmagára ismer: Így szól ugyanis az igazakhoz: „Jöjjetek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot! Éhes voltam és adtatok ennem. Szomjas voltam és adtatok innom. Idegen voltam és befogadtatok.” (Mt.25,35) De ne feledjük: Az igazakat kell befogadni, nem a hamisakat. A bárányokat, s nem a farkasokat. A hamisak viszont éppen attól hamisak, hogy igazaknak mutatják magukat. A farkasok pedig báránybőrben mutatkoznak be. A sátán is a világosság angyalának szerepében tetszeleg, hogy a jóhiszeműséggel visszaéljenek, s gyanútlanul valóságnak tekintsék a látszatot. Itt valóságos bűn volna kitárni a kapukat, inkább még a szív kapuit is be kell zárni a gonosz szellem és szándék elől. A sátán csapdái, megejtései és hazugságai fölött ébernek kell lennünk, mert tolvaj ő, aki rabolni, gyilkolni és meggyalázni jön. A cukros-bácsihoz nem engedjük gyermekeinket! A megható és szívfacsaró történeteknek - hogy kik voltak részesei és kik nem: Ennek utána kell járni! Előfordulhat különben könnyen, hogy a valódi bajba jutottakat kizárjuk szívünkől, s a hamis szándékú cselvetőknek pedig ajtót nyitunk. A keresztelekor ugyanis megfogadtuk, hogy ellene mondunk a sátán minden cselvetésének, Istent viszont, mint az Örök Jót, befogadjuk életünkbe, szívünkbe. Tehát a szívajtóknak jól kell működni. A mennyek Országának ajtaja is hasonlóképpen záródik, vagy nyitódik. Létező lehetőség az evangélium fényében is a - kirekesztés. Sőt, a kiutasítás gondolata is abszolút szeretetteljes és jogos intézkedés. Csak legyünk nagyon óvatosak a kiutasítással, nehogy aztán a lavór vízzel kidobjuk a gyereket is. Most Karácsony havában így mondanám: A Kis Jézust is!

Akció-program. - Ezek a képi kifejezések: Kinyitni, vagy becsukni a szív-ajtót, kirekeszteni / befogadni stb meglehetősen pontatlanok. Jórészt helyesek, de ahogy mondják: Minden hasonlat, vagy jelképes összehasonlítás itt-ott sántíthat. Így pl. nem annyira Isten rekeszti ki az embert a boldog létállapotból, az örök jutalomból, inkább az ember teszi magát arra alkalmatlanná. – Azután: Isten ismeri minden ember belső világát, akár kitárulkozik az Előtte, akár nem. De kegyelme hatástalan marad, mintegy falba ütközik, ha nem nyílunk meg Előtte. Tehát miattunk van szükség, tudatunk formálódása végett a belső világunk kinyílására az Úr előtt. A kinyílás az őszinteséget egyenességet, nyíltságot jelenti. Csak ezzel a struktúrával, belső alkattal lehet járni az igazság útján, vagyis igaz életet élni. Ez tesz megigazulttá, felelősségteljessé, hitelessé Isten és az emberek előtt. Ahogy János apostol írja – mintegy felsóhajtva - III. levelében: „Nincs nagyobb örömöm, mint amikor hallom, hogy gyermekeim az igazság útján járnak.” (1,4)

Tanúságtétel. - A Karácsony, s benne egy kicsiny Gyermeke, igen alkalmas arra, hogy megkeményedett, durva lelkű embereket lelkileg nyitottá tegyen. Hallottam egy családi történetben, hogy abban a faluban karácsonykor tartották az elsőáldozást. Az ottani atya kívánsága volt, hogy mindkét szülő is járuljon az oltárhoz. Az apa előre meg

is mondta:Ő nem megy:Ott lesz, de nem megy sem gyónni, sem áldozni. Közeledett az ünnepi alkalom, s a kisgyerek hirtelen nagy beteg lett, úgy, hogy jártányi ereje sem maradt. Nagyon keservesen sírt évégett, teljesen vigasztalan volt. Anyjának elmondta: Fájdalmának igazi oka az, hogy apja nem hajlandó a család együttes szentáldozására. Ez a lelki fájdalom már életveszélyes állapotba sodorta, amikor aggódó apjának ezt suttogta alig érthetően: Apa, ha ott leszel elől anyával és velem, s ezt most megígéred, érzem, hogy meggyógyulok. Kicsiny, 8 éves gyermekének könnyei meghatották az apát, s megígérte: Fiacskám, ezt érted megteszem. Még egy-két nap volt hátra, de a kisfiú minden láza, gyengesége és baja - mintha el lett volna vágva. A család együtt ünnepelt, tele voltak örömmel, csak az apa rázta a fejét: Én ezt nem értem! Én ezt nem értem!

Igei ima. – Jézusom! Csak Te tudod megnyitni a szíveket. Ma arra kérnélek, kezdjed el rajtam, s folytasd mindazokon, akiket majd felsorolok Neked. Ámen.